

Gen 15, 1-6
Votum/groet; Ps 25: 1, 2; gebed; Ps 31: 1, 2; lezen Gen 15, 1-6 / Rom 4, 1-3.18-25; GK2006 149; kimo; preek; GK2006 169 (w); gebed; LvK 427: 1, 6, 7; bemoediging – Heb 6, 9-20 BGT; collecte; GK2006 147; zegen
Bergschenhoek 11.10.2015

Kindermoment **dia**

Dit keer met één kind en een vader. Wie durft? Doet geen pijn... Zoon/dochter staat voor vader. En laat zich dan achterover vallen. Vader vangt op. Een aantal vragen daarbij. Voor het kind: hoe is dat, je zo laten vallen – fijn of eng? Waarom durf je het? Hoe weet je dat je vader je opvangt? Zou je 't doen als je vader had gezegd 'ik laat je vallen'? Zou je 't weer doen als hij je toch had laten vallen? Zou je 't doen als er iemand achter je staat die je altijd zit te pesten? Voor de vader: zou jij je kind laten vallen – opeens een stap achteruit doen? Waarom wel/niet? Stel, we doen het tien keer – zou jij na zes of zeven keer hebben gezegd 'nu ben ik er klaar mee'?

Je laten vallen. Want je vader vangt je op. Daar heeft geloven mee te maken. Laat je vallen, God vangt je op. Hij is je Vader. Natuurlijk doet Hij dat. Daar gaat het over vandaag. Onder een hemel vol sterren zegt God tegen Abraham: laat je vallen, Ik vang je op!

Soms weet je het niet meer **dia**

Het klinkt mooi, vind je niet? Laat je maar vallen, God vangt je op. Vol vertrouwen klinkt het. Vol zekerheid. Maar soms weet je het even niet meer. Je vertrouwen is weg. Je zekerheid verdwenen. Je voelt je eerder bang, onzeker. Hoe kan dat toch: het ene moment zo zeker, zo vol vertrouwen, het andere moment onzeker, twijfelend? Het kan. En het gebeurt. Zo is dat vaak met ons mensen. Van toppen naar dalen. Van het ene moment een stevige overtuiging naar het andere moment een hart dat twijfelt. Zo ontmoeten we Abraham vandaag. Draaiend en woelend in zijn tent midden in de nacht. Want 's nachts komt het vaak extra op je af. Juist 's nachts kunnen zorgen groot zijn, verdriet heftig, angst over je heen spoelen. Overdag heb je dingen te doen. Maar 's nachts kun je er niet omheen. Je ligt te denken, te piekeren en te malen.

Abraham dus ook. Ook dat hoorde bij hem. De grote man van Genesis 14. Daar ging hij, met zijn haastig bij elkaar geroepen legertje achter koning Kedorlaomer aan. Om Lot te redden. Abraham op de toppen van zijn geloof. Melchizedek gaf hem de zegen van God. Tegen de koning van Sodom zei hij: nee, ik hoef niks van u. Nu een andere Abraham. Woelend en draaiend in de nacht. Bang. Bezorgd. Piekerend. Hoe moet het nu verder? Mooi die overwinning op Kedorlaomer, de zegen van Melchizedek – maar wat verandert er nu? Hij en Sara zijn nog steeds alleen. Geen kind nog na al die jaren. Herken je er iets van? Bij jezelf? Bij anderen? Misschien jij nu in deze tijd. Bij allerlei moeilijke dingen die er gebeuren. In jouw eigen leven, of in dat van anderen. Het leed in de wereld waar je soms moedeloos van kunt

worden. Het houdt je uit de slaap misschien. God vangt op. Je kunt je laten vallen. Klinkt mooi. Maar soms weet je het even niet meer.

Leg het neer bij God dia

En wat gebeurt er dan? Bij Abraham zie je: God zoekt Abraham op. Laat hem niet aan zijn lot over in het holst van de nacht. Abraham, wees niet bang, Ik ben je schild en je loon zal groot zijn. Dat doet God wel vaker. Jij en ik, we voelen ons bang, onzeker, zijn in de war en God komt met een woord van bemoediging. Wees niet bang, Ik hou je vast, het komt goed. Bij Abraham gebeurde dat blijkbaar op een directe manier. Bij ons vandaag kan het via een Bijbeltekst gaan, een preek, een gesprek, een kaart. Het heeft iets moois. Maar wordt het daar beter van? Soms klinkt het hol. Vind je nu opeens rust of zo? Valt je verdriet in één keer van je af? Bij Abraham niet in ieder geval. Nee. Nu komt het er juist uit. HEER, mijn God, wat voor zin heeft het om mij te belonen? Wat nou: schild, loon? Wat koop ik daar voor? Ik heb nog steeds geen zoon. Ik zal kinderloos sterven. Het moet allemaal maar verder gaan via mijn knecht Eliëzer. Hoor je het? Laat maar, God, die mooie woorden... wat heb ik daar op dit moment aan?

Ook dat is Abraham. Ook daarin is hij de vader van alle gelovigen. De grote en de kleine gelovigen, voor zover je dat kunt zeggen. Vader van hen die het zeker weten en rotsvast overtuigd zijn, maar ook van hen die het niet altijd zien zitten, er niks van begrijpen en grote moeite hebben met wat God wel of niet doet in hun leven. Gooi het er maar uit. Leg het maar neer bij God. Dat is wat Abraham doet. Alle twijfel, onzekerheid, angst en protest, boosheid zelfs. Wat voor zin heeft het om mij te belonen? God, waar bent u precies mee bezig, ik snap er niks van! Ook dat hoort bij geloven, geloven in het spoor van Abraham. Niet de dingen opkroppen, mooier maken dan ze zijn, verzwijgen. Maar zeggen hoe het is, alles eruit gooien. Dat kan en mag bij God. Volg er Abraham gerust in na: leg het allemaal maar neer bij God!

Hij opent voor jou zijn hart dia

Ja, is dat zo? Kan dat en mag dat bij God? Wat doet God nu? Abraham terug fluiten – ho, dat mag je niet zeggen? Beledigd er het zwijgen toe doen? Nee dus. Integendeel. Juist nu opent God voor jou zijn hart. Kom mee naar buiten, zegt God tegen Abraham. Hij haalt Abraham weg uit de duisternis van angst en zorgen. God lokt Abraham uit zijn tent... Ga es mee met Mij, Abraham. En zet hem neer onder de hemel van zijn beloften. Nee, niet je knecht. Jouw kind, Abraham. JÓuw kind en dat van Sara. Zie je de sterren? Tel ze maar als je kunt. Zo groot zal je nageslacht zijn!

Zo doet God dat dus. Geen woorden van verwijt en beschuldiging als jij en ik leeglopen. Wel een zachte hand die je uit je tent lokt. Ik ga je wat laten zien. Kijk es omhoog. God opent een vergezicht zo hoog en wijd als de hemel zelf. Niet te tellen, niet te overzien, al helemaal niet te bevatten. Een wereld die ver weg lijkt – zoveel kinderen zul jij krijgen, Abraham – maar die

Hij dichtbij gaat brengen. Ik maak het waar, zegt God. Gegarandeerd. Mijn plan voor jou staat vast. Ik koester gedachten van vrede voor jou, en niet van onheil en ongeluk. Mijn wegen zijn hoger dan die van jou. Ik maak alle dingen nieuw. Ik verander je verdriet in vreugde. Ik doe wat ik beloof.

Zó doet God dat. Niet de dingen met een vingerknip oplossen. Meteen als jij en ik ook maar een kik geven, alles helemaal anders voor ons maken. Hij herhaalt zijn beloften. Het zijn geen nieuwe dingen die God zegt tegen Abraham. Of tegen jou en mij. Het is hetzelfde plan waaraan Hij vasthoudt. Hij laat je de wereld van Jezus zien, het nieuwe rijk van zijn genade en liefde. Ik vergeef jou je zonden. Ik red jou van de dood. Ik geef jou de hemel. Ik ga alle tranen van je ogen afwissen. Ik zal bij jou blijven en je nooit meer loslaten. Hij opent voor jou zijn hart!

Zeg er amen op dia

En de grote vraag is: hoe reageer jij daar op? God lokt je uit je tent. Kijk, Ik open de hemel voor je. Wat doe jij? Van Abraham wordt in Genesis 15 verteld: hij geloofde God. Hij vertrouwde op Hem. In het Hebreeuwse woord voor geloven, vertrouwen zit het woord 'amen' verstopt. In de Bijbel is geloven 'amen zeggen'. Niet meer en niet minder. En dat is wat Abraham doet. Amen zeggen. Ik geloof u. Is dat gelijk aan alles snappen, alles rond hebben, alle vragen en twijfels hebben overwonnen? Nou, dat juist niet. Die wereld ver weg, die hemel vol met sterren die God laat zien, die onmogelijke beloften van Hem, al die dingen waarvan je nu in de verste verten niet kunt zien of ze ooit waar worden... Ik snap het niet, overzie het niet. En toch geloof ik u. Ik zeg amen.

Dat staat er over Abraham. Dat is het mooie, het kostbare dat Abraham hier doet. De weg die hij neerlegt voor alle kinderen na hem die er zullen komen. Tot vandaag toe. Jij en ik. Met jouw leven. De dingen die ons gebeuren. Waar jij doorheen moet. God laat je een hemel vol sterren zien. Onmogelijke beloften. Hoe kunnen ze ooit waar worden? Mijn leed geleden? Mijn tranen weg? Deze aarde nieuw? De dood overwonnen? Ieder weldenkend mens zou toch zeggen: ach, kom... Maar dat je dan zegt: God, ik overzie het niet, volg het niet, snap het niet – toch zeg ik amen. Ik heb genoeg aan wat u zegt. Sterker nog: ik heb genoeg aan ú. Want dat doet Abraham hier. Ik geloof ú. Ik vertrouw me aan u toe. Ik anker mij in u.

Laat je maar vallen, zegt God, Ik vang je op. En Abraham doet het. Dat is helemaal niet makkelijk. Het is misschien zelfs heel eng. Je laten vallen. Zomaar achterover in de armen van God. In het vertrouwen dat Hij je opvangt. Eng misschien, maar het grootste dat je kunt doen!

Meer hoeft niet dia

Want meer hoeft niet. Het verhaal is nog niet afgelopen. Abraham vertrouwde op de HEER en deze rekende het hem toe als een rechtvaardige daad, staat er dan. Best ingewikkeld

gezegd trouwens: de HEER rekende het hem toe als een rechtvaardige daad. Makkelijker gezegd: Abraham zei amen tegen God en nu zegt God amen tegen Abraham. Zo wil Ik je hebben. Meer hoeft niet, meer is niet nodig, laat de rest maar aan Mij over. Hier gaat het om. Dat je dit doet, dat je zover komt.

Wat zou er meer moeten zijn? Er staat niet: Abraham voelde God, of: Abraham presteerde zo goed voor God. Nee, er staat: Abraham geloofde God – en daarom zei God amen tegen hem. Later in de Bijbel gebruikt Paulus deze tekst om de mensen in zijn tijd duidelijk te maken waar het echt om gaat. In de brief aan de Romeinen bijvoorbeeld. Hoe zit het nou, ben je rechtvaardig voor God, omdat je je houdt aan de wet, of omdat je gelooft in Jezus Christus? En dan noemt Paulus deze tekst. Zie je, zegt hij, Abraham, de vader van alle gelovigen, de stamvader van Israël, hij geloofde God en daarmee stond hij recht tegenover God. Hier gaat het dus om, draait het allemaal om, gaat je hele leven mee voor anker! Geloof jij God, zeg jij amen tegen Hem, tegen wat Hij jou allemaal belooft in en door Jezus Christus?

En zo komen we terug bij het begin. Laat je maar vallen, zegt God, Ik vang je op. Je zult het merken. Ik trek mijn armen niet terug. Ik ben je Vader. Ik maak het goed met jou. Zeg jij amen tegen God – dan zul je zien: voor eeuwig en altijd opgevangen worden, verlost van de dood, gered van de ondergang. En als je valt, dan val je in de armen van God. Meer hoeft er niet te zijn. God, ik geloof u. Ik snap het misschien niet, overzie het niet, krijg het niet rond met mijn hoofd. Maar ik zeg gewoon amen en ik weet: u vangt mij op!

Amen